

„Det er den Mand, som er her igen.“

„En Mand?“

„Ja, den Mand, som var her før. Jeg har vist ham ind i Herrens Værelse.“

„Sig ham, jeg skal komme,“ sagde Emanuel.

Han rejste sig. Men inden han gik, vendte han sig endnu en Gang mod Betty og sagde mildt og forsonende:

„Søster! Giv mig din Haand! Om vore Veje herefter skal skilles, saa tænk dog ikke paa mig med ondt Sind. Nu vil du ikke høre mig, — men vi mødes nok igen. Jeg tror det sikkert, at ogsaa din Tid vil komme. Ogsaa du vil engang med Forfærdelse forstaa Ordet, at den, som elsker sit Liv, skal miste det. Jeg kender din Sjæl, Betty. Du følger mig nok efter! . . . Giv mig din Haand paa det!“

Hun gjorde, som han bad. Men da han var gaaet, søgte hun ind i Nøddegangen, hvor Ingen kunde se hende, og vred fortvivlet sine Hænder.

III.

Da Emanuel kom ind i sit Værelse, rejste der sig en Mand fra den haarde Hesthaars-Sofa, som udgjorde Stuens væsentligste Bohave. Han